

РОЛЬ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ В РЕГУЛЮВАННІ ОСВІТНІХ ПОСЛУГ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Олексенко Р. І., доц. *Мелітопольського державного педагогічного університету ім. Богдана Хмельницького*

Освіта майже весь час вважалася соціальною категорією сучасного суспільства в умовах зростання неоліберальних тенденцій та повернення від парадигми “*Homo sociologicus*” до “*Homo economicus*” можна стверджувати, що процес комерціалізації в ній останнім часом мало чим відрізняється від аналогічних сфер підприємництва в інших сервісних галузях. Враховуючи те, що з позицій сучасного “Економіксу” та міжнародного маркетингу в процесі продажу може брати участь лише продукт із наданими якостями то й в освітній сфері набутий упродовж певного часу рівень знань, вмінь та навичок, що був формалізований певними рамками освітнього бренду також сам по собі утворює освітній продукт із прогнозованою якістю, своїм ринком та відповідною конкуренцією. Тим не менше ідентифікувати освітній продукт як звичайний товар повсякденного попиту теж не варто, адже специфіка надання освітніх послуг, їх комерціалізація та сформовані глобальні попит та пропозиція, що базуються на економіці знань суттєво їх відрізняють. [1]

Ринок освітніх послуг – це система відносин в ринкових умовах, з приводу купівлі-продажу освітньої послуги, яка в силу цього стає товаром. Важливо розуміти, що на даному ринку об’єктом купівлі-продажу є не сама освіта, як процес набуття знань, а освітня послуга, що включає в себе комплекс матеріальних та нематеріальних ресурсів, необхідних для процесу навчання. Ринок освітніх послуг можна розглядати в двох аспектах: як самостійний елемент та як частину ринку праці.

Зацікавленість в отриманні більш конкурентоспроможної освіти підтовхувала багатьох потенційних студентів від’їжджати до держав-лідерів з метою отримання освіти саме в них і така мобільність за останні двадцять п’ять років зросла на 30% [2]. Інтенсивний рух студентів і викладачів заставляє дещо по-іншому поглянути на суть освітнього процесу, насамперед з позиції сучасної економіки та філософії освіти з огляду на те, що перехід людства до інформаційного суспільства є безальтернативним, а відтак основну цінність вже найближчим часом будуть мати інформаційні ресурси.

Важко переоцінити роль державної освітньої політики в регулюванні попиту на освітні послуги. Загрози переходу університетів

на принципи ринкової діяльності до кінця ще не вивчено. Але стратегії університетів як корпорацій іноді розраховано на популярність тих чи інших спеціальностей серед населення. Експерти ж наголошують на тому, що слід розвивати нову стратегію, яка має реагувати на стан сфери зайнятості й ринку праці, але при цьому не піддаватися ажіотажному соціальному замовленню. Невипадково експерти стверджують, що у сфері освіти і зайнятості все ще відсутній баланс зацікавлених сторін, що одна з них – університети – демонструє підвищену активність, реалізує свої корпоративні інтереси на тлі перекосів у сфері зайнятості, яка теж є сферою державного регулювання. [3]

Література:

1) Гжесюк А. ОСВІТНІЙ ПРОДУКТ ЯК КАТЕГОРІЯ ГЛОБАЛЬНОГО РИНКУ/ А. Гжесюк // Вісник Дніпропетровського університету Серія: Економіка. Випуск 3/1 – 2009. – №7 – С. 192–202.

2) Бузько І. Р. Вплив євроінтеграційних процесів у сфері освітніх послуг на формування персоналу підприємств / І. Р. Бузько, Т. В. Шаповалова, В. Л. Гайрапетян, Ю. Ю. Д'яченко – Луганськ: Видавництво Луганського інституту праці та соціальних технологій, 2008. –300 с.

3) Хижняк Л. ДЕРЖАВНА ОСВІТНЯ ПОЛІТИКА В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ: ПОШУКИ ОПТИМАЛЬНОЇ МОДЕЛІ / Л. Хижняк // ХарРІ НАДУ – 2007.

Соціально-гуманітарні аспекти розвитку сучасного суспільства : матеріали Всеукраїнської наукової конференції викладачів, аспірантів, співробітників та студентів факультету іноземної філології та соціальних комунікацій, м. Суми, 19-20 квітня 2013 р. / Відп. за вип. В.В. Опанасюк. — Суми : СумДУ, 2013. — Ч.3. — С. 108-109.